

Als je de grote 13de eeuwse kathedraal van Chartres langs de deur aan de westzijde binnengaat dat stel je vast dat je in en op het pelgrimslabyrint wandelt.

Het labyrint is in marmer in de vloer van het schip uitgewerkt en bevindt zich onder het rozetglasraam waarvan het exact dezelfde diameter heeft. In de middeleeuwen maakten arme pelgrims die niet in staat waren om naar Jeruzalem te gaan, een symbolische pelgrimstocht op hun knieën doorheen de bochten en draaiingen van het labyrint in hun eigen kathedraal.

In Chartres, zoals in veel Europese kathedralen die eertijds deze uitbeelding kenden, verkreeg deze spirituele mandala en grote betekenis in de lekendevotie. Vele generaties kenden na veel aarzeling en vertwijfeling de vreugde het centrum van het labyrint te bereiken.

Als je het labyrint, zoals hier afgebeeld, met je vinger volgt dan begin je te begrijpen waarom John Main de meditatie niet louter als een manier van bidden zag, maar als een pelgrimstocht en een manier van leven. De pelgrimstocht van het labyrint met toewijding aangevat, verlicht, zoals ook de meditatie, je leven. Alle bochten en terugwegen van het labyrint helpen onze tijden van acedia en apatheia, van onstuimigheid en vrede in het perspectief van het totaalontwerp van de reis te plaatsen.

We beginnen bij het begin. Iedere reis, zelfs een spirituele die tijd en plaats overstijgt, heeft een welbepaald begin. In het begin bevinden we ons niet ver van het centrum, maar we moeten de reis maken, een proces van realisatie en zelfontdekking, alvorens we gaan beseffen dat we reeds en in feite steeds in het centrum zijn.

Bij de aanvang lijkt het of we recht op het centrum afgaan, maar al spoedig stoten we op een teruglopend patroon van bochten en zwenkingen die ons vertrouwen op de proef stellen en verdiepen. Zij kunnen ons doen denken dat we niet vooruitkomen, maar achteruitgaan en na jaren meditatie kunnen we ook denken dat we niet vorderen, behalve dan in een dieper wordend vertrouwen, waar het werkelijk om gaat in de spirituele groei. Datzelfde vertrouwen doet ons inzien dat de bochten en wendingen tijdens deze reis er niet zijn omdat God ons de reis moeilijk wil maken, maar dat ze een middel zijn dat Hij vol mededogen en wijsheid aanwendt om de knopen in ons hart te ontwarren.

Het labyrint toont aan dat het wijs is om niet te trachten onze vooruitgang te meten, juist omdat de reis niet lineair of rationeel is, maar cyclisch en geestelijk, zoals de spiraal in een veer. Het komt erop aan te beseffen dat we op weg zijn.

De weg naar het centrum is smal, maar hij leidt ons naar de bron van leven. Het leven is eeuwig aan de bron. Het is nodig dat we de weg blijven volgen, want als we om een of andere reden de weg willen ontwijken en hem verlaten, dan verliezen we hem, we geraken verdwaald, maar we kunnen steeds opnieuw beginnen. We ervaren het steeds aanwezige

mededogen van God meest rechtstreeks in het blijven volgen van de weg, de uiteindelijke ontdekking in het centrum van de betekenis van onze reis.
We moeten alleen in vertrouwen blijven verder gaan. Al wie zoekt zal vinden.

Meditatie is een weg: allereerst een weg van ervaring, eerder dan van overweging of verbeelding. Zelfs een symbool als het labyrint toont dit aan.

Een symbool als dit pelgrimslabyrint van Chartres dat reeds rijk is aan betekenis, kan slechts begrepen worden wanneer het wordt gezien als een verwijzing naar wat verder reikt en verder dan wat elk teken vermag.

Kijken naar het labyrint en met je vinger een spoor trekken naar het centrum is nog wat anders dan er in werkelijkheid op je knieën vooruitschuiven. Hoe anders ook is de dagelijkse praktijk van meditatie dan het lezen of spreken erover.